~ 1 ~

Deti vyvádzali ako odtrhnuté z reťaze, ako vždy, keď večeriame vo firme. Yanis nezakročil, aby ich upokojil, ba práve naopak. Zatiaľ čo som zázračným kolieskom krájala pizzu, lietali s našou najmladšou dcérou po kancelárii. Kľučkoval po otvorenom priestore so štvorročnou Violettou na pleciach. Naši starší chlapci Joachim a Ernest ich s bzukotom laserových mečov prenasledovali pomedzi pracovné stoly.

Sedela som pri rokovacom stole. Stál v strede miestnosti a po večeroch ako tento slúžil ako jedálenský stôl. Očami som zachytila pohľad môjho brata Luca. Ten hurhaj mu trhal uši, ale inak sa na nich celkom dobre zabával. Muselo mu to udierať na mozog, no on si o to zakaždým znova koledoval. Aj keď všetko má svoje hranice.

– Vera, prosím, zavolaj ich…

Vyprskla som, no vzápätí som ich okríkla.

– Ide sa večerať! Hrať sa budete neskôr.

Yanis sa na mňa pojašene pozrel, perami som mu naznačila, aby sa prišli najesť, lebo Luca porazí.

– Tak poďte, obludy, – zareagoval manžel. – Strýko sa hnevá.

Bol nenapraviteľný.

– Choď do kelu, Yanis, – ohradil sa môj brat. – Vyzerám ako debil, keď mi tak hovoríš.

Yanis, očividne spokojný sám so sebou, si sadol na taburet vedľa mňa, Violetta sa mu vyštverala na kolená. Joachim s Ernestom si posadali okolo Luca, nezostalo mu iné, len im naložiť na taniere. Od tej chvíle sme nepočuli vlastného slova. Hučalo to tam ako v úli, všetci traja jeden cez druhého s plnými ústami vykladali otcovi, ako sa mali v škole, zatiaľ čo Luc sa ich márne pokúšal aspoň trochu utíšiť. Yanis pozorne počúval naše potomstvo a popritom mi pripomenul, že by chcel v lete zobrať deti na stanovačku do divočiny. Také niečo sme ešte neskúsili, hoci sme sa rok čo rok na dovolenku vychytili na poslednú chvíľu. V mojom prípade to bolo dosť čudné, pretože som dobrých pätnásť rokov pracovala v cestovnej agentúre. Obaja sme však milovali cesty za dobrodružstvom a vyrážali sme na ne bez zdĺhavých príprav. Napriek tomu som mu na štyridsiate narodeniny a desiate výročie sobáša pripravila na budúci rok prekvapenie. Dlhý čas som každý mesiac svedomito plnila pokladničku, aby som mu mohla darovať trojtýždňovú rodinnú cestu okolo sveta. Odkedy sa nám narodili deti, uspokojili sme sa s cestami po Európe. Ako ostrieľaní cestovatelia sme sa nebáli hltať kilometre ani s tromi drobcami na palube.

– Páčilo by sa ti spať v stane? – šibalsky na mňa žmurkol.

– Nuž, keby sme tých troch malých loptošov dali do druhého…

– Ó, nie. Zo svojich plánov ma vynechajte, – ohradil sa Luc. – Ak nie kvôli mne, ušetrite tých narážok aspoň deti!

– Ty pokazíš každú radosť! – so smiechom som ho zahriakla.

Luc prevrátil oči. Yanis posadil Violettu na stoličku a postavil sa za mňa. Objal ma okolo pása, bradu si zaboril do môjho pleca a pobozkal ma.

– Nebudeme sa pred deťmi hanbiť za to, že sa ľúbime! – vyhlásil Yanis.

Môj brat sa s povzdychom usmial.

– To bol teda nápad zoznámiť vás! Keby som to bol tušil… nespravil by som to.

– Vieš, že to nemohlo byť inak! Okrem toho by si sa bez nás dvoch pekelne nudil, – vyprskla som.

Luc sa nahlas rozosmial. To sa stávalo naozaj zriedkavo. Kam to napísať?

Tesne po oslave mojich dvadsiatych piatych narodenín Luc konečne privolil, že ma predstaví svojmu novému najlepšiemu priateľovi, v ktorom videl vysnívaného budúceho spoločníka. S naším zoznámením otáľal až do chvíle, keď som mu už nedala na výber. V tom čase som ho nepočula rozprávať o nikom inom ako o Yanisovi, hovoril o ňom zakaždým, keď sme sa stretli. Spoznali sa na stavbe, kde brat pracoval ako architekt. Yanis tam pôsobil ako „všeumelec“,

makal na všetkých postoch. Nadšenec a samouk so zlatými ručičkami, ktorý si z ničoho nerobil ťažkú hlavu a všetko vyriešil, brata úplne ohromil. Tí dvaja sa vždy k sebe správali ako oheň a voda, jednako si sadli, rozumeli si. Významne k tomu prispeli aj žúry po dokončení niekoľkých stavieb. Ja som v tom veku myslela na všetko možné, len nie na to, že by som sa mala usadiť. Dva roky som pre istú cestovnú kanceláriu pracovala v destináciách ako prieskumníčka, a ak som nebola niekde na opačnom konci sveta a nekontrolovala, či sú v hoteloch dostatočne pohodlné matrace, vláčili sme sa s mojím kumpánom a majsterkou svojho remesla Charlottou po baroch. Pri takom životnom štýle mi existencia môjho brata, v tom čase tridsaťdvaročného manžela neprispôsobivej psychopatky a otca dvojčiat, nevyhnutne musela pripadať ako najhoršia nočná mora. Nie div, že rozprávanie o zábavnom chlapíkovi, s ktorým trávil čas a robil si plány do budúcnosti, vzbudilo moju zvedavosť. Zapojila som Charlottu a trochu som tomu pomohla. Navrhla som Lucovi, aby s nami zašli na drink. Dal sa nahovoriť. Zavolala som našu malú spoločnosť do baru na ulici Oberkampf. Luc prišiel, na pol úst pozdravil Charlottu, ktorá mu od prvého stretnutia naháňala hrôzu, zviezol sa na stoličku a objednal si veľké pivo. Pritom sa na mňa veľmi čudne pozeral, jeho zúfalému pohľadu som vôbec nerozumela. Moja najlepšia kamarátka si vzápätí začala pohvizdovať tým vulgárnym spôsobom, ktorý zvolila, vždy keď sa rozhodla loviť. Brat len zahundral niečo v zmysle „už je to tu“, vstal a podal ruku chlapíkovi, ktorý mieril

k nášmu stolu. Tak to je ten slávny Yanis, špinavý ako prasa, v roztrhaných džínsach a tričku zamazanom farbami. Zvítal sa s nami a sadol si oproti mne. Nasledujúcu štvrťhodinku som si ho dopodrobna obzerala, skúmala som na ňom každý detail. Modré oči, počerná pleť, typická pre ľudí pracujúcich vonku, nemožný účes, nákazlivý smiech, neskutočná milota vyžarujúca z každého slova, mozoľnaté a nie práve najčistejšie ruky. Naše pohľady sa stretli, usmiala som sa. A potom sme už jeden z druhého nespustili oči. Keď mi Charlotta o niečo neskôr navrhla, aby sme zmenili lokál a dali si niekde do nosa, odmietla som.

– Zdá sa, že som prišla o kamošku z mokrej štvrte, – pošepla mi. – Hlavne sa nehraj na dobré dievčatko.

– Tak zase nabudúce, zlatíčka! – zaševelila pri odchode.

Hodnú chvíľu som pri nich mlčky sedela. Pripadala som si celkom ako piate koleso na voze, no nestrácala som nádej. Počúvala som, ako sa Yanis s Lucom rozprávajú o práci, ale nesnažila som sa ich rečiam porozumieť. Yanis sa ku mne podchvíľou otočil, a hoci ani na chvíľu neprerušil rozhovor s bratom, on čoskoro odhalil jeho hru. Luc si odrazu spomenul, že manželka je s dvojčatami sama doma, a rozlúčil sa s nami. Konečne sme sa ocitli medzi štyrmi očami. Začal mi o sebe rozprávať, ja som mu rozprávala o sebe, nemalo to konca. Servírky v bare nakoniec pozhášali svetlá na terase, aby nám naznačili, že je čas zdvihnúť kotvy. Dlho do noci sme sa prechádzali po Paríži. Zašli sme do nočného klubu, len tak, aby sme

zistili, ako nám to spolu pôjde v rokenrole. Po prvých krokoch bolo jasné, že sme dokonale zohratí, tak sme si dali ďalšie dva tance v latinskom rytme. Okolo šiestej ráno sme prechádzali popri kaviarničke oproti katedrále Notre-Dame. Práve otvárali. Objednali sme si kompletné raňajky: kávu, pomarančový džús, chlieb s maslom a džemom. Yanis si svoj krajec s potešením namáčal do kávy. Domov sme sa vracali metrom. Hoci bola v prázdnom vozni kopa voľných miest, zostali sme stáť zavesení na tyči v strede vagóna. Nevedeli sme od seba odtrhnúť pohľady. Spoločná cesta sa krátila, blížila sa stanica Châtelet, kde mal Yanis vystúpiť.

– O koľkej dnes v práci končíš? – spýtal sa.

– O šiestej. Ty…

– Zastavím sa po teba. A sľubujem, že prídem v čistom.

Zasmiala som sa. Metro spomalilo. Zahľadel sa mi do očí.

– Vera… Je to, akoby mi v hlave znela hudba.

– Aj mne…

Metro zastalo. A Yanis ma pobozkal. To, čo mi znelo v hlave, už nebola hocijaká hudba, ale filharmonický koncert. Ozval sa signál zatvárania dverí. Yanis sotva stihol vyskočiť z vlaku. Ja som sa ďalej držala našej tyče a hľadela za ním, ako sa vzďaľuje po nástupišti. V tej chvíli som vedela, že moje plány do budúcnosti sa od základu zmenili. Pre mňa už bude existovať iba on. A budúcnosť mi dala za pravdu.

Do prítomnosti ma vrátilo zaškrípanie prsteňa. Charlotta jednoducho nebola schopná prísť načas a nenápadne. Teatrálny nástup na scénu si nikdy neodpustila. S výzorom à la Monica Bellucciová nezostávala svojej povesti nič dlžná. Yanis jej išiel otvoriť. Nastavila mu líce na bozk na privítanie. Zatvárila sa ako filmová hviezda a zamatovým hlasom zapriadla:

– Dobrý večer, zlatíčka.

Deti sa k nej rozbehli. Jediným pohybom ruky ich zastavila a podrobila prísnej kontrole. S výsledkom prehliadky zrejme bola spokojná, lebo napriek vysokým podpätkom pôvabne prikrčila kolená, aby na ňu dočiahli.

– Aspoň raz si vaši rodičia spomenuli, že vás treba poumývať. A teraz božtek, – zavelila a krvavočerveným nechtom si ukázala na líce.

Keď usúdila, že citov už bolo dosť, nešetrne sa im vymanila. Nikto z nás sa nad tým nepozastavil, ani Yanis, ani ja a deti už vôbec nie. Našu Charlottku sme dobre poznali. Hrozbu prípadného materstva odvrátila raz a navždy: dala si podviazať vaječníky. Vedela, že by nebola schopná postarať sa o „ratolesti". „Keď sa rozdávali materinské city, stála som v inom rade," hovorievala. Jednako som si z času na čas všimla, ako smutne hľadí na naše deti. Zakrátko nato nás zvyčajne požiadala, aby sme jej ich na niekoľko hodín či na víkend požičali. Mačacím krokom podišla k nám.

– Ahoj, kobylka, – prihovorila sa mi.

– Ako sa máš, cica?

– Som voľná. Pustila som Thierryho k vode.

– Nezoznámila si nás.

– Bol taký nudný, že vôbec nestál za reč.

Roztopašne sa rozosmiala. Luc na opačnom konci stola si zhlboka vzdychol.

– Nášmu starkému sa niečo nepáči? – rypla si doňho Charlotta a zamierila k nemu.

Luc už štádium hrôzy prekonal, no aj tak sa na Charlotte stále pohoršoval a ona sa s ním so zlomyseľným potešením zahrávala. Yanis sa medzičasom ku mne vrátil a spoza môjho chrbta sa pridusene smial. Charlotta namiesto normálneho pozdravu uštipla môjho brata do líca.

– Si naozaj trápna, – zareagoval s úsmevom v kútiku úst.

– To sa ti na mne páči, zlatíčko!

Odtiahol sa a nalial jej za pohár vína.

– Ďakujem za patok!

Bol by ju poslal do čerta, no vtom mu zazvonil mobil. Podľa výrazu tváre som vytušila, že volá jeho bývalá manželka. Odišiel bokom. Yanis ho znepokojene sledoval pohľadom.

– Čo si myslíš, čo bude dnes vo veci? Problém s výživným alebo dvojičky zas vyviedli nejakú hlúposť? – spýtala som sa ho.

Yanis ma tuho objal.

– Neviem, celý deň mu nedala pokoj… Pripadá mi neskutočné, že si dvaja ľudia, ktorí sa ľúbili a majú spolu deti, môžu takto strpčovať život.

– Nikdy neboli do seba blázni, – ozvala sa Charlotta.

– To nie je dôvod, – oponovala som jej. – Trvá to už roky…

– Vy dvaja ste strašní. Všetci nemajú také šťastie ako vy. Všetky krízy prekonáte bez väčších následkov.

– Áno, pretože sa rozprávame, komunikujeme spolu! Nemysli si, že je to vždy ľahké. Aj my máme svoje problémy, – rozčúlila som sa.

– Počkať, počkať! Chceš povedať, že by som sa mal mať na pozore? – zašepkal Yanis.

So smiechom som sa k nemu otočila.

– Kašli na to, Charlotta! – zarazil nás Luc, ktorý sa medzitým vrátil. – Oni dvaja sú takí bezočivo šťastní, a vôbec si to neuvedomujú. Asi mi povieš, že je to tak lepšie…

Obliekol si sako a schmatol neodmysliteľnú kožená aktovku.

– Odchádzam.

Odtiahla som sa od manžela, vyskočila som zo stoličky a podišla k bratovi.

– Čo sa deje?

– Musím ísť za deťmi. Zdá sa, že je to moja vina, ak v týždni, keď sú u matky, chodia poza školu!

Pripadal mi naozaj nahnevaný.

– Keď budú u teba, prídete k nám na večeru a skúsim sa s nimi porozprávať.

– To nie je zlý nápad…

Chcela som ho objať, no neurobila som to. Odmalička medzi nami bol akýsi neprekonateľný ostych. Vo veľkej miere za to mohol sedemročný vekový rozdiel. Jediný raz, keď sme si k sebe dovolili viac než letmý súrodenecký bozk na líce, bol deň mojej svadby. Z každého môjho pôrodu bol taký nesvoj, že ani len nevošiel do pôrodnice. Nemala som mu to však

za zlé. Brala som ho takého, aký bol. Trochu chladný a odmeraný, zároveň najplachejší a najuzavretejší človek na svete. Jediný človek, ktorému sa ho občas podarilo uvoľniť, bol môj manžel. Zamával Charlotte, Yanisa pozdravil so slovami „uvidíme sa zajtra", zhrbený odišiel a viac sa za nami neobzrel. Violetta zaspala na pohovke. Chlapcom nad hracími konzolami čoraz väčšmi klipkali oči. Neubehlo ani desať minút a všetko bolo upratané a ako-tak čisté. Luc nebude mať dôvod hneď zrána spustiť na Yanisa výčitky.

– Prišla si skoro zbytočne, – povedala som Charlotte, – mrzí ma to.

– Nerob si starosti. Choďte si uložiť drobcov. Dáme si zajtra spoločný obed?

– Že sa pýtaš!

Môže pršať, fúkať či snežiť, môžu padať traktory, každý utorok zájdeme so Charlottou na obed. Pri pohárику bieleho preberáme chlapov, zlomené nechty alebo si robíme plány, ako si raz kúpime permanentku do športovej haly. Tradícia spoločných obedov vznikla veľmi rýchlo, v deň, keď ma prvýkrát nazvala kobylkou. Naše kamarátstvo sa začalo vďaka zájazdu, ktorý som jej vybavila. Predtým ako sme sa so Charlottou spriatelili, bola zákazníčkou cestovnej agentúry. Práca s ňou bola nočná mora, podchvíľou menila svoje požiadavky. S jej váhaním som rýchlo skoncovala. Sľúbila som jej cestu snov, na ktorej nebude mať čas spamätávať sa z prekvapení. Bola viac než spokojná. Deň po návrate, v utorok, vošla do agentúry a pozvala ma na obed.

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Tá hudba mi stále znie v hlave

Z francúzskeho originálu *J'ai toujours cette musique dans la tête*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Éditions Michel Lafon, Paríž 2017,
preložila Zuzana Szabóová
Grafická úprava obálky Natálie Pecková
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2019
v spoločnosti Albatros Media Slovakia s. r. o., so sídlom
Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 2 093
Zodpovedná redaktorka Marta Jankajová
Jazyková úprava Hana Brunovská
Technická redaktorka Monika Chomiaková
Sadzba GLYFA
Tlač CENTA, spol. s r. o., Brno
Druhé vydanie, prvé vo vydavateľstve Lindeni

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia s. r. o., 2019
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného
súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA